

Justies JAUNAM

Džesika Larsena

Šis stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem.

Igaunija

„Man tev ir kāds pārsteigums!” *Emma* (mamma) teica, paņemot Rasmusu no bērnudārza. Viņi kopīgi devās uz priekšu pa šaurajām ieliņām, ko ieskāva krāsainas ēkas.

„Vai mums vakariņās būs *Rosolje*?” Rasmuss cerīgi ieminējās. Viņi bija ēduši to pagājušajā nedēļā, viņa septītajā dzimšanas dienā. Viņš allaž varēja apēst vēl vairāk biešu un kartupeļu salātu ar marinētām silķēm!

Emma smaidot pakratīja galvu. „Es šorīt autobusā satīku divas jaunietes. Misionāres. Šovakar viņas mūs apciemos, lai pastāstītu par savu baznīcu.

Rasmuss ziņkāri palūkojās augšup. Viņš nekad agrāk nebija satīcis misionārus.

Kad misionāres ieradās, viņš savā istabā spēlējās ar ugunsdzēsēju mašīnu. „Tere! Tere! Sveiki!” viņas

sasveicinājās ar *Emmu*, ienākot dzīvoklī. Viņas novilkā savus smagos zābakus un uzvilka čības, ko *Emma* glabāja ciemiņu vajadzībām. *Emma* aizveda viņas līdz oranžajam dīvānam. Bet Rasmuss kavējās pie durvīm.

Garākā jaunieta pamanīja viņu un uzsmaidīja. Uz viņas melnās nozīmītes bija rakstīts Ūde Krega (māsa Krega). „Tava mamma pastāstīja mums, ka tev tikko bija dzimšanas diena,” viņa teica, „mēs tev kaut ko atnesām.” Viņa pasniedza mazu kartiņu. Rasmuss to vērīgi aplūkoja.

Tas bija kāda vīrieša attēls. Viņš bija baltā ietērpā, ar pastieptu roku.

„Vai tu zini, kas Viņš ir?” māsa Krega vaicāja.

Rasmuss nezināja, kā sauc šo vīru. Viņš vēl nekad nebija redzējis šo attēlu. Taču šis vīrs izskatījās laipns un varens. „Man šķiet, ka tas ir karalis!” Rasmuss teica.

Abas misionāres pasmaidīja. „Jā, tā ir! Viņš ir ķēniņu Ķēniņš! Viņa vārds ir Jēzus Kristus.” Māsa Krega izvilka kādu grāmatu zilos vākos. „Un šī ir grāmata, kurā tiek mācīts par Viņu — *Mormoni Raamat*. Mormona Grāmata.”

Viņi ar *Emmu* iesāka lasīt Mormona Grāmatu katru rītu, pirms došanās uz bērnudārzu. Bērnudārzā Rasmuss ar savu grupu devās pastaigās un pēc tam pagulēja diendusu. Pēc bērnudārza viņi ar *Emmu* bieži tikās ar misionārēm. Viņi apsprieda ar misionārēm to, ko bija lasījuši Mormona Grāmatā. Dažkārt *Emma* pacienāja visus ar *kringel* jeb pītu kanēļmaizi. Nedēļas nogalēs viņi ar *Emmu* braukāja ar riteņiem vai devās uz pludmali piknikā. Dažkārt viņi devās garās pastaigās pa mežu vai gar savu mīļo upi.

Kādā no šīm pastaigām *Emma* pateica viņam, ka vēlas tikt kristīta. Rasmuss plati pasmaidīja. Misionāres bija lūgušas, lai *Emma* lūdz par to, vai viņai ir jātiek kristītai. Izklusējās, ka viņa ir saņēmusi atbildi!

„Un es zinu, kur tieši es vēlos tikt kristīta,” viņa smaidot teica. „Vai tu vari uzminēt?”

Rasmuss atcerējās, kā misionāres bija mācījušas par kristībām. Viņas bija rādījušas attēlu ar Jēzu un Jāni Kristītāju upē. . . .

„Upē!” viņš iesaucās. „Mūsu mīļajā upē.”

Pēc nedēļas Rasmuss stāvēja upes krastā kopā ar misionārēm un citiem Baznīcas ļaudīm. *Emma* bija gatava kristībām. Viņa pilnībā iegremdējās ūdenī, tāpat kā Jēzus. Paceļoties no ūdens, viņa smaidīja. Rasmuss vēlējās atminēties šo mirkli uz mūžiem, atceroties zilo ūdeni, baltās pļavas puķes zaļajā zālē un savas mātes smaidu.

„Kā tu juties, tiekot kristīta?” viņš vaicāja vēlāk, kad viņi visi mielojās ar misionāru atnestajiem cepumiem.

„Brīnišķīgi,” viņa tam atbildēja, „es vēlējos palikt upē uz mūžiem. Es jutos tik jauna!” Viņa to cieši apskāva.

„Savā nākamajā dzimšanas dienā es vēlos tikt kristīts, tāpat kā tu un Jēzus,” Rasmuss viņai teica. „Arī es vēlos justies jauns!” ●

Autore dzīvo Teksasā, ASV.